

'Ik wil niet zoveel afzien'

06/01/2014 | Bert Heyvaert

Vandaag geeft Emiel Pauwels een feest. Zijn laatste feest, want morgen stapt Miel (95) uit het leven. Nu er maagkanker bij hem is vastgesteld, heeft hij geen zin om het nog langer te rekken. 'Iedereen vraagt me: Miel waarom nu al? Maar dit is toch de mooiste manier om te gaan?'

Atleet Emiel Pauwels kiest voor euthanasie Simon Mouton

Het is de zoete inval ten huize Pauwels. Sinds bekend raakte dat hij morgen vertrekt, komt iedereen nog een laatste keer langs. Familie, verre familie, burens, vrienden van burens, de hele atletiekclub, en ja, ook de gazetten. 'Niet langer dan vijf minuten, hé', zegt Miel tegen iedereen. Maar stevast loopt het uit tot een halfuur. Omdat Miel maar blijft vertellen.

Als wij er zitten, is Maurice er ook. 'Maurice van de bootjes van Brugge.' Ze kennen elkaar nog van 'den Olympic', de atletiekclub in Brugge. Samen gingen ze naar de veldloop, met de Harley Davidson. En samen diepen ze alle straffe verhalen uit de clubgeschiedenis op. 'Weet ge nog Maurice? Toen die vent die speer tegen zijne kop kreeg? Verdoeme, da was wreed', zegt Miel.

Den Olympic is het lang leven van Miel. Hij begon met atletiek op zijn 14de. in 1922. en verzamelde in die tachtig jaar naar

pas écht wereldfaam in maart vorig jaar, op het Europees Kampioenschap in Spanje. Toen versloeg hij de Fin Ilmari Koppinen na een epische race op de 60 meter. Miel werd een YouTube-hit en haalde op zijn 94ste alle kranten en allerlei tv-programma's. En zeggen dat 2014 nóg beter zou worden. 'Surtout omdat ik nu in de laatste categorie zit: van 95 tot 100. *(keert zich naar Maurice)* Dát zijn de jaren, hé Maurice. Dán moet het gebeuren. Ik ging ze allemaal kapot lopen op het EK in Hongarije, in maart van dit jaar.'

'Pech, hé'

Maar in maart zal hij er niet meer zijn. Want toen hij deze herfst terugkeerde van het WK in Brazilië, begon de motor te sputteren. 'Ik was zo vermoeid op training en ik moest almaar overgeven. *Ga maar meteen naar de spoed*, zei mijn huisdokter. De diagnose: kanker in mijn maag en darmen. *(zucht diep en haalt de schouders op)* Pech, hé. Mijn hart: honderd ten honderd. Mijn longen: honderd ten honderd. Mijn fysiek: niet te vergelijken. En ik heb een gestel van een mens van zeventig jaar. Alleen mijn maag wil niet meer mee.'

Toch was er nog hoop voor Miel. De dokters stelden hem in november een operatie voor, die dankzij zijn goeie fysiek nog een degelijke kans op slagen had. Maar Miel weigerde. 'Opereren? En dan?', vroeg ik de dokters. Minstens twintig dagen recupereren, was het antwoord. En nadien was het nog een vraagteken. *(schudt het hoofd)* Nee, dat zag ik niet zitten. Ik wil niet zoveel afzien.'

'De dokters probeerden me nog om te praten. En alle mensen die hier passeren, vragen mij: *Allez Miel, waarom nu al? Waarom euthanasie?* Maar geef toe, dat is toch de schoonste manier om te gaan? Ik ben nog helder genoeg om van iedereen afscheid te nemen. Zelfs Elodie Ouedraogo is vorige week bij mij geweest. *(wijst trots)* Ze gaf mij die Gouden Spike die op mijn kast staat. Schoon, hé?'

'Ze zullen meer afzien dan ik'

Maurice staat recht. 'Een korte babbel had ik gezegd. Ik zit hier al veel te lang', zegt hij. De twee jeugdvrienden pakken elkaar nog eens stevig vast. Zonder tranen, gewoon een stevige schouderklop. 'Merci om te komen', zegt Miel. 'En geluk in de dingen.'

Zo neemt hij van iedereen afscheid die nog langskomt. Zo zal het ook vandaag gaan, op zijn laatste grote feest. 'Iedereen mag komen, gewoon om nog eens een *klapke* te doen. 't Zal plezant zijn', zegt Miel. 'En dinsdag, dan vertrek ik. Met mijn enige

mij is het niet moeilijk, hé. Gewoon een drankje drinken en dan val ik rustig in slaap.'